

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 26.dubna 2007 stížnost obhájce JUDr. Ondřeje Hanáka, Ph.D., advokáta se sídlem Advokátní kanceláře Praha 5, Radlická 3 podanou v trestní věci odsouzené Ludmily Š., nar. xxx proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8.března 2007 č.j. 47 T 10/2006 – 275 a rozhodl **t a k t o:**

Podle § 148 odst.1 písm.c) trestního řádu se stížnost obhájce JUDr. Ondřeje Hanáka, Ph.D. z a m í t á.

O d ů v o d n ě n í

Městský soud v Praze rozhodl usnesením ze dne 8.března 2007 sp.zn. 47 T 10/2006 tak, že podle § 151 odst.3 tr.ř. se obhájci JUDr. Ondřeji Hanákovi, Ph.D. se sídlem AK Praha 5, Radlická 3 přiznává odměna a náhrada hotových výdajů včetně DPH 19% v celkové výši 62.083,30 Kč, přičemž již ve výroku napadeného usnesení přesně specifikoval, z jakých položek se přiznaná částka skládá. Důvody, které krajský soud k tomuto rozhodnutí vedly jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění tohoto usnesení.

Proti tomuto usnesení ve lhůtě stanovené v § 143 odst.1 tr.ř. **podal stížnost obhájce** JUDr. Ondřej Hanák, Ph.D. (dále jen obhájce), který také podaný opravný prostředek napadající výši přiznané odměny a náhrady hotových výdajů řádně písemně zdůvodnil.

Obhájce napadá usnesení městského soudu stran zkrácení výše odměny ve dvou bodech, a to jednak za úkon právní služby provedený dne 13.února 2006 spočívající v sepsání stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání (položka 4. výroku napadeného usnesení), jednak za úkon ze dne 12.července 2006, kdy proběhla porada s klientkou (položka 12. výroku). Stran prvního z uvedených úkonů namítá, že nesouhlasí s přiznáním odměny pouze ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny, neboť v případě stížnosti se dle jeho názoru jedná o procesní úkon odpovídající svým charakterem procesním úkonům dle ustanovení § 11 odst.1 písm.k) vyhlášky č.177/1996 Sb. a proto požaduje za tento úkon odměnu v plné výši 1.800,-Kč spolu s režijním paušálem 75,-Kč. Pokud jde o odměnu za druhý uvedený úkon, poukazuje na to, že porada s klientkou se konala od 16.14 hod. do 18.21 hod., konala se tedy v pozdních odpoledních hodinách a proto mu náleží dvojnásobné zvýšení odměny ve smyslu § 12 odst.1 cit. vyhlášky. Navíc byla tato porada časově náročná i z toho důvodu, že přesáhla dvě hodiny, což je také důvod pro přiznání dvojnásobku odměny. Požaduje proto, aby mu za tento úkon byla přiznána odměna ve výši 3.600,-Kč spolu s režijním paušálem 150,-Kč.

Vrchní soud v Praze z podnětu podané stížnosti přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost řízení tomuto usnesení předcházejícího, jak mu to ukládá ustanovení § 147 odst.1 tr.ř., dospěl však k závěru, že stížnost obhájce není důvodná.

Jak vyplývá ze spisového materiálu, odsouzená Ludmila Š. (dále jen odsouzená), již se obhajoba provedená stěžovatelem týká, byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8.srpna 2006 sp.zn. 47 T 10/2006 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 10.ledna 2006 sp.zn. 8 To 130/2006 uznána vinnou trestným činem vraždy podle § 219 odst.1 tr.zák. a byl jí uložen trest odnětí svobody v trvání deseti roků, který v současné době vykonává. Dnem vyhlášení rozsudku Vrchním soudem v Praze trestní stíhání odsouzené v dané věci pravomocně skončilo.

Obhájce byl odsouzené ustanoven rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9.února 2006 pod sp.zn. 1 Nt 1034/2006 a prováděl obhajobu odsouzené až do právní moci konečného rozhodnutí ve věci. Městský soud tedy rozhodoval o odměně a náhradě hotových výdajů, která obhájci náleží, až po té, kdy trestní stíhání proti odsouzené bylo pravomocně skončeno, a takto učinil na základě návrhu obhájce na stanovení výše odměny a náhrady hotových výdajů ze dne 21.února 2007, který mu došel 6.března 2007. V tomto směru nelze městskému soudu nic vytknout.

Městský soud však zcela správně stanovil podle § 10 odst.3 písm.d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen AT - advokátní tarif) i sazbu mimosmluvní odměny na částku 1.800,-Kč za jeden úkon právní služby pokud jde o úkony provedené do 31.srpna 2006 a na částku 2.790,-Kč za jeden úkon právní služby stran úkonů provedených po 1.září 2006, kdy nabyla účinnosti novela AT vyhláškou č. 276/2006 Sb., neboť odsouzená byla od zahájení trestního stíhání stíhána za trestný čin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody převyšující deset let.

Ve výroku napadeného usnesení pak rozhodl o přiznání celkové částky, která odpovídá součtu všech částek za úkony právní služby, které obhájce skutečně ve prospěch odsouzené ve věci provedl a za něž odměna dle AT také náleží, a to s jedinou výjimkou rozvedenou níže. Plně v souladu se zákonem a příslušnými předpisy obhájci přiznal též náhradu hotových výdajů ve formě tzv. režijního paušálu, který náleží ke každému úkonu právní služby, a to ve výši 75,-Kč u úkonů provedených do účinnosti již zmíněné novely a 300,-Kč u úkonů provedených po její účinnosti.

Zmíněnou výjimkou je, že městský soud obhájci přiznal v souladu s jeho návrhem odměnu za odvolání podané do rozsudku městského soudu jako za dva úkony právní služby, a to za odvolání sepsané dne 29.listopadu 2006 (položka 17) a dále za doplněk odvolání sepsaný dne 5.ledna 2007 (položka 18), ač o dva úkony dle AT nejde. Odvolání je jako úkon právní služby uvedeno v § 11 odst.1 písm.k) AT a rozumí se jím sepis zdůvodnění odvolání jako takového bez ohledu na to, kolika podáními bylo jeho zdůvodnění provedeno. I kdyby bylo zdůvodnění tohoto opravného prostředku provedeno na pokračování třeba deseti podáními, jde stále jen o jeden úkon právní služby ve smyslu citovaného ustanovení AT. Je-li pak odvolání v § 11 odst.1 písm.k) AT výslovně uvedeno jako úkon právní služby, za nějž náleží odměna, pak nelze doplnění odvolání považovat za samostatný úkon právní služby jako „písemné podání soudu nebo jinému orgánu týkající se věci samé“ ve smyslu § 11 odst.1 písm.d) AT, jak se jej obhájce snažil ve svém návrhu prezentovat a jak mu byla také městským soudem jako za samostatný úkon přiznána odměna spolu s příslušným režijním paušálem. Obhájci tak byla odměna ve výši 2.790,-Kč a režijní paušál ve výši 300,-Kč spolu s DPH ve výši 587,10 Kč, tedy celková částka ve výši 3.677,10 Kč, přiznána zcela neoprávněně. Ovšem zákaz reformace in peius zakotvený v § 150 odst.1 tr.ř., který nedovoluje změnit rozhodnutí v neprospěch osoby, která podala stížnost, nemůže vrchní soud

za situace, kdy napadené usnesení přezkoumává toliko z podnětu stížnosti obhájce, toto pochybení sám napravit.

Pokud pak jde o námitky obhájce proti zkrácení odměny a náhrady hotových výdajů, je třeba především říci, že kromě již zmíněného pochybení, městský soud postupoval zcela správně a námitkám, jež obhájce vznáší ve své stížnosti tak nelze přisvědčit.

Ve vztahu k úkonu ze dne 13.února 2006 nutno zdůraznit, že za stížnost podanou proti usnesení o zahájení trestního stíhání obhájci skutečně náleží odměna pouze ve výši jedné poloviny, když tuto nutno její povahou a účelem považovat ve smyslu § 12 odst.3 AT za úkon nejblíže úkonům vyjmenovaným v § 11 odst. 2 písm.d) AT, kde jsou uvedeny „návrhy a stížnosti ve věcech, ve kterých se rozhoduje ve veřejném zasedání“. Již v tomto ustanovení jsou však současně výslovně uvedeny výjimky, a to „odvolání, návrh na obnovu řízení a podnět ke stížnosti pro porušení zákona“, čímž je vyjádřeno, že stížnost ve věci, kde dokonce není rozhodováno ani ve veřejném zasedání, nelze podřadit pod úkony, které jsou vyjmenovány v odst.1 § 11 AT a proto nelze obhájci přisvědčit, že by takováto stížnost mohla být postavena na roveň úkonům uvedeným v § 11 odst.1 písm.k) AT, kde jsou výslovně uvedeny „odvolání, dovolání, návrh na obnovu řízení, popřípadě stížnost proti rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení a vyjádření k nim“.

Pokud pak jde o poradu s klientkou ze dne 12.července 2006, je třeba přisvědčit městskému soudu, že požadavek obhájce na navýšení odměny na dvojnásobek z důvodů časové náročnosti není důvodný, když porada s klientem není úkonem, jehož termín konání je stanovován orgány trestního řízení, ale je v plné moci obhájce si jeho termín určit sám tak, aby ho časově ve smyslu § 12 odst.1 AT nezatěžoval. Navíc je třeba vzít v úvahu i to, že hodina ukončení (18.21 hod.) není rozhodně dobou, kterou by bylo možno považovat za dobu, kterou má citované ustanovení AT při vymezení „časové náročnosti“ na mysli. Zvýšení odměny dle tohoto ustanovení je možné jen u úkonů mimořádně obtížných, zejména je-li k nim třeba použití cizího práva či cizího jazyka nebo u úkonů časově náročných, ovšem časová náročnost musí s ohledem na to, že je zde stanovena alternativně vedle mimořádné obtížnosti, dosahovat určitého závažného stupně, kterou je kupř. výkon úkonu v průběhu víkendu či státního svátku, či v pozdních nočních či časných ranních hodinách. Obhájci však nelze přisvědčit ani v tom, že by mu dvojnásobek odměny měl být přiznán s ohledem na to, že délka tohoto úkonu přesáhla dvě hodiny. Je sice pravdou, že tento úkon probíhal po dobu dvou hodin a sedmi minut, avšak ustanovení § 11 odst.1 písm.c) AT jako jedinou podmínku pro přiznání odměny za další poradu s klientem stanoví, že porada musí přesahovat dobu jedné hodiny, aniž by zde obdobně jako je tomu u jiných úkonů právní služby v § 11 odst.1 AT vyjmenovaných, kupř. pod písm.e), f) či g), výslovně uváděl, že odměna obhájci náleží za každé dvě započaté hodiny. Byť tedy porada s klientem přesáhla dobu dvou hodin, není pro přiznání odměny v jejím násobku v § 11 AT opora. I kdyby bylo odhlédnuto od toho, že předmětná porada přesahovala dobu dvou hodin, kterou obhájce argumentuje, pouze o sedm minut, přistoupení na obhájcem navrhované zvýšení přes § 12 odst.1 AT by zjevně znamenalo obcházení ustanovení § 11 odst.1 AT, což nelze připustit.

Ze všech těchto důvodů nebylo možno stížnosti obhájce JUDr. Ondřeje Hanáka, Ph.D. vyhovět a proto ji vrchní soud jako nedůvodnou **podle § 148 odst.1 písm.c) tr.ř. zamítl.**

Pro úplnost vrchní soud závěrem upozorňuje, že po právní moci tohoto usnesení bude v samostatném řízení rozhodováno o povinnosti odsouzené stanovené v § 152 odst.1 písm.b) tr.ř. uhradit odměnu a hotové výdaje, které budou na základě tohoto rozhodnutí uhrazeny ustanovenému obhájci státem a tato povinnost jí bude uložena v případě, že bude shledáno, že nemá nárok na obhajobu bezplatnou. Odsouzená však může podat k Městskému soudu v Praze návrh na vydání rozhodnutí podle § 33 odst.2 tr.ř. na přiznání nároku na obhajobu bezplatnou či obhajobu za sníženou odměnu ve smyslu § 33 odst.3 tr.ř., a tento nárok by jí mohl být přiznán v případě, že sama osvědčí, že nemá dostatek prostředků, aby si hradila náklady obhajoby sama. K takovému návrhu proto musí být přiloženy přílohy, jimiž má být prokázána jeho důvodnost, a o jeho oprávněnosti rozhodne předseda senátu.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 26.dubna 2007

Předseda senátu:
JUDr. Jiří Lněnička v.r.

Vypracovala:
JUDr. Alexandra Nováková v.r.

Za správnost vyhotovení:
Olga Součková